

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Rüdiger Bartmann (Gladbeck, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- zmiana zaskarżonej decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 18 listopada 2009 w sprawie R 656/2008-4 poprzez uwzględnienie w całości odwołania skarżącej z dnia 22 kwietnia 2008 r. i nakazanie pozwanemu w postępowaniu odwoławczym pokrycie kosztów poniesionych przez skarżącą w związku z postępowaniem w sprawie sprzeciwu, postępowaniem odwoławczym i niniejszym postępowaniem;
- posiłkowo stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy OHIM do ponownego rozpoznania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „MAGIC LIGHT” dla towarów z klas 3, 8, 10, 21, 22, 26 i 44 (zgłoszenie nr 5 196 597)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Rüdiger Bartmann

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Zarejestrowany w Niemczech słowny znak towarowy „MAGIC LIFE” nr 30 415 611 dla towarów z klasy 3

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾, ponieważ dokonywana przez Izbę Odwoławczą ocena prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd jest błędna pod względem prawnym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2010 r. — Bank Melli Iran przeciwko Radzie

(Sprawa T-35/10)

(2010/C 100/72)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bank Melli Iran (Teheran, Iran) (przedstawiciel: adwokat L. Defalque)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności ust. 4 sekcji B załącznika do rozporządzenia Rady (WE) nr 1100/2009 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu oraz decyzji Rady z dnia 18 listopada 2009 r.;
- obciążenie Rady kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżący wnosi o częściowe stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 1100/2009 z dnia 17 listopada 2009 r.⁽¹⁾ w sprawie wdrożenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 423/2007 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu⁽²⁾ oraz uchylającego decyzję 2008/475/WE⁽³⁾ w zakresie, w jakim skarżący został wymieniony w wykazie osób, podmiotów lub organów, których fundusze i zasoby gospodarcze zamraża się na podstawie tego przepisu.

Skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności ust. 4 sekcji B załącznika w zakresie, w jakim dotyczy on skarżącego i przedstawia następujące argumenty prawne w uzasadnieniu swojej skargi.

Po pierwsze skarżący twierdzi, że kwestionowane rozporządzenie i decyzja zostały przyjęte z naruszeniem prawa skarżącego do obrony, a w szczególności jego prawa do rzetelnego procesu sądowego, ponieważ nie przedstawiono mu żadnych dowodów czy dokumentów potwierdzających twierdzenia Rady. Ponadto utrzymuje, że dodatkowe twierdzenia do decyzji z 2008 r. są niesprecyzowane, niejasne i skarżący nie może na nie odpowiedzieć, ponieważ odmówiono mu prawa do bycia wysłuchanym.

Skarżący twierdzi ponadto, że Rada naruszyła swój obowiązek przedstawienia wystarczającego uzasadnienia.

Po drugie skarżący utrzymuje, że Rada nie przedstawiła indywidualnego i szczegółowego uzasadnienia zaskarżonych aktów z naruszeniem art. 15 ust. 3 rozporządzenia nr 423/2007.

Po trzecie, skarżący utrzymuje, że pozwana dopuściła się błędu w wykładni art. 7 ust. 2 lit. a), b) i c) rozporządzenia nr 423/2007, ponieważ zdaniem skarżącego, Rada nie wyjaśniła w jaki sposób zwykła działalność bankowa skarżącego dowodzi jego zaangażowania czy bezpośredniego wkładu w działania Iranu wrażliwe z punktu widzenia rozprzestrzeniania materiałów jądrowych.

Ponadto skarżący kwestionuje zgodność z prawem wyroku Sądu z dnia 14 października 2009 r. ⁽⁴⁾, zaskarżonego przez niego do Trybunału Sprawiedliwości ⁽⁵⁾, na podstawie którego Sąd oddalił jego skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2008/475/WE z dnia 23 czerwca 2008 r. ⁽⁶⁾. W tym kontekście skarżący twierdzi, że Sąd dopuścił się błędu co do prawa twierdząc, że rozporządzenie nr 423/2007 i decyzja 2008/475/WE zostały przyjęte zgodnie z prawem w drodze kwalifikowanej większości a nie jednomyślności członków. Zdaniem skarżącego, skoro rozporządzenie nr 423/2007 stanowi podstawę prawną do wydania rozporządzenia i decyzji zaskarżonych w niniejszej sprawie, powyższe rozumowanie znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie. Tym samym skarżący twierdzi, że Rada naruszyła istotny wymóg proceduralny nałożony na podstawie traktatu normami prawnymi dotyczącymi jego wdrażania i art. 7 ust. 2 wspólnego stanowiska 2007/140/WPZiB ⁽⁷⁾.

Ponadto skarżący kwestionuje wyrok Sądu w zakresie, w jakim Sąd uznał, że uznanie Rady w oparciu o art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 423/2007 jest autonomiczne i w ten sposób podważył istotność decyzji Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych w tym zakresie, z naruszeniem zasady proporcjonalności i prawa własności. Skarżący utrzymuje, że to samo rozumowanie stosuje się do rozporządzenia i decyzji zaskarżonych w niniejszej sprawie, ponieważ Rada nie uwzględniła decyzji Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych, a tym samym naruszyła zasadę proporcjonalności i prawo własności.

⁽¹⁾ Dz.U. 2009 L 303, s. 31.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 423/2007 z dnia 19 kwietnia 2007 r. dotyczące środków ograniczających wobec Iranu, Dz.U. 2007 L 103, s. 1.

⁽³⁾ Decyzja Rady z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie wdrożenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 423/2007 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu, Dz.U. 2008 L 163, s. 29.

⁽⁴⁾ Wyrok w sprawie T-390/08 Bank Melli Iran przeciwko Radzie, dotychczas niepublikowany w Zbiorze

⁽⁵⁾ Sprawa C-548/09 P Bank Melli Iran przeciwko Radzie

⁽⁶⁾ Dz.U. 2008 L 163, s. 29.

⁽⁷⁾ Wspólne stanowisko Rady 2007/140/WPZiB z dnia 27 lutego 2007 r. dotyczące środków ograniczających wobec Iranu, Dz.U. 2007 L 61, s. 49.

Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2010 r. — Internationaler Hilfsfonds przeciwko Komisji

(Sprawa T-36/10)

(2010/C 100/73)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Internationaler Hilfsfonds e.V. (Rosbach, Niemcy) (przedstawiciel: H. Kaltenecker, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dniach 9 października 2009 r. oraz z dnia 1 grudnia 2009 r. w zakresie, w jakim odmawiają udostępnienia skarżącej nieuwjawnionych dokumentów;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania oraz kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące stowarzyszenie kwestionuje decyzję Komisji z dnia 9 października 2005 r., na mocy której częściowo oddalono złożony przez nie wniosek o udostępnienie dokumentów niejawnych zawartych w aktach dotyczących umowy nr LIEN 97-2011, a także kwestionuje pismo Komisji z dnia 1 grudnia 2009 r. informujące skarżące stowarzyszenie, iż w przepisany terminie nie było możliwe wydanie decyzji w przedmiocie drugiego wniosku skarżącego stowarzyszenia o udostępnienie akt dotyczących umowy nr LIEN 97-2011.

Na poparcie swej skargi skarżące stowarzyszenie w istocie podnosi, że Komisja nie miała prawa odmówić udostępnienia mu żądanych przez nie dokumentów z uwagi na wyjątki określone w art. 4 ust. 3 i 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽¹⁾. Skarżące stowarzyszenie podnosi ponadto, że za ujawnieniem dotychczas nieudostępnionych dokumentów przemawia nadrzędny interes publiczny.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).